

— Мене мя казватъ Іосифъ; разумъ ли?

— Че какво ще ся каже то, ако тя казватъ Іосифъ, Коста или Иванъ.

— То ще ся каже че, това тука тѣстце, тази тука чашничка, и този тука медецъ, и тази тука пила, ще пратятъ тѣзи желѣза да идатъ да ядатъ плавъ.

— Кога?

— Довечера.

— И като изсочимъ на пѣтя дѣ ще прибѣгнемъ?

— То е моя работа. Сега ще видимъ да дойдатъ тука въ сѣщатъ стаиъ други еще двамина, и другъ еще единъ. Тѣ всички сѣ наши. Ще видишь и Мацка.

— Богъ тя е пратилъ, добрый человекъ.

— Какво си седналъ да казувашъ и ты! Кой Богъ мя е пратилъ? Азъ дойдохъ тука и пратихъ мя пріятелитъ ми и пріятелитъ ти.

— Нека и тѣй да е.

И когато Евстатій постанъ отъ прозореца Іосифъ прилѣпи на четири мѣста на прѣчкытъ по едно парче тѣстце; втрапи около врьстъ горнытъ часть на всяко парче, извади стѣклянкъ добръ затуленъ, отгули ъкъ и налѣ въ всякъ трапчинкъ на всяко парче тѣстце нѣщо жидко. Послѣ ся оттегли спокойно и сѣднъ на едно мѣсто.

Но напраздно чакаше Іосифъ да дѣйде Калаврезъ Мацтара, Мацко и Тласко.

— Кѣдъ сѣ пріятелитъ ти? позыга Евстатій.

— Діаволъ ли ги взелъ! Знамъ ли и азъ какво да ти кажа?

Евстатій мѣгнъ сумнителенъ погледъ врьзъ Іосифа. Той погледъ не избѣгнъ отъ вниманіето на Іосифа. Но той не каза нищо на Евстатія.

Часоветъ ся минувахъ и нощъта приближаваше.

• • • • • , • • • • •